

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2000-2001

8 november 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag om uitleg van de heer Frans Wymeersch tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over brandstofkredieten voor tuinbouwers en de daartoe beloofde overheidstussenkomst

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de realisatie van de hefboomprojecten in het kader van de streekcharters

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de Boelwerf te Temse

Vraag om uitleg van de heer Eddy Schuermans tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het onderzoek naar opslag van CO₂ in de Limburgse steenkoolmijnen

Vraag om uitleg van de heer Eddy Schuermans tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de mogelijke rol van watermaatschappijen bij de bemaling van het Limburgs mijngebied

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het opzetten van een certificeringssysteem dat de competenties van werknemers weergeeft

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme en tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het vergunningenregister

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Woensdag 8 november 2000

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.36 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Frans Wymeersch tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over brandstofkredieten voor tuinbouwers en de daartoe beloofde overheidstussenkomst

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Wymeersch tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over brandstofkredieten voor tuinbouwers en de daartoe beloofde overheidstussenkomst.

De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, al maanden rijzen de brandstofprijzen de pan uit. Veel bevolkingsgroepen hebben financiële en andere hulp gevraagd om de nood te lenigen. Dat geldt ook voor de tuinbouwers, want hun uitgaven voor brandstof zijn drastisch gestegen. Naar verluidt hebben op 22 september afgevaardigden van de sector u en uw federale collega ontmoet. U hebt met welwillend oor geluisterd naar hun grieven en verzuchtingen. Volgens de mensen van de sector zouden er bepaalde financiële beloften zijn gedaan, maar daarvan zou op het terrein weinig te merken zijn. Meer nog : uit gesprekken met mensen van de kabinetten en de administratie blijkt dat men zelfs niet weet waarover het gaat. Blijkbaar heeft men nog geen richtlijnen gekregen. Zelfs de banken, waarvan is gezegd dat ze financiële steun zouden bieden mits daaraan de staats- of gewestwaarborg wordt verbonden, zouden nog geen instructies hebben gekregen. Deze instellingen stellen overigens dat de gewestwaarborg van 50 percent waarvan sprake is geweest, te weinig is.

Niemand twijfelt eraan dat er op 22 september een gesprek is gehouden. Zijn er daar formele beloften gedaan ? Is er nadien daarover overlegd met de federale minister ? Wat is de stand van zaken op het terrein zelf ? Op welke maatregelen kan de tuinbouwsector een beroep doen ? Hebben de administratie en de banksector daarover richtlijnen gekregen ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Naar aanleiding van de hoge brandstofprijzen werden maatregelen uitgewerkt die moeten tegemoetkomen aan de noden in bepaalde sectoren van de land- en tuinbouw. Als algemeen principe werd daarbij gehanteerd dat enkel voor deze subsectoren, die voor hun variabele kosten in belangrijke mate afhankelijk zijn van brandstof, een tegemoetkoming zou gebeuren. Dit geldt voor de glastuinbouw- en de visserijsector, want hun uitgaven bestaan voor meer dan 40 percent uit brandstofkosten. De vraag van de varkenshouderssector is om die reden afgewezen. De mogelijkheden tot steunverlening zijn trouwens uitermate beperkt, gezien de strenge Europese regelgeving. Ik heb altijd geweigerd maatregelen te nemen die achteraf door Europa kunnen worden verworpen. Dat zou ons immers verplichten om steun terug te vragen. Ik wil zeker niet dat het probleem met het MAP-dossier zich opnieuw zou voordoen.

De federale minister van Landbouw en ik hebben de landbouwsector ontvangen. We hebben gezegd dat we bereid zijn om, elk op het eigen terrein, oplossingen uit te werken om tegemoet te komen aan de noden voortkomend uit de exceptioneel hoge brandstofprijzen. Op Vlaams niveau hebben deze maatregelen te maken met de werking van het VLIF. Op korte termijn wordt steun toegezegd voor overbruggingskredieten. De Vlaamse overheid zal een groot gedeelte van de rente betalen, want we staan een rentesubsidie van 5 percent toe. Verder wordt een gewestwaarborg van 50 percent

Dua

toegekend. De maatregelen gelden enkel voor bedrijven die met moeilijkheden kampen omwille van de brandstofprijzen, en niet voor bedrijven met structurele problemen. Bovendien gelden deze maatregelen enkel voor de betaling van de brandstoffacturen. Het spreekt vanzelf dat we daarvoor het akkoord van de Europese Commissie nodig hebben. Het dossier is enkele maanden geleden opgestuurd. De Commissie heeft vragen gesteld, en ik heb daarop geantwoord. Er is evenwel nog geen definitief antwoord van de Commissie teruggekomen.

Ten behoeve van de visserijsector is een brief gericht aan de banken, met uitleg over de maatregelen en de toevoeging dat we nog wachten op het antwoord van Europa. Ik weet niet of dat ook voor de tuinbouwsector geldt, maar dat wil ik wel eens opzoeken. Meestal volstaat voor de banken zo een brief om iets te ondernemen. Ik heb het nu in de eerste plaats over de waarborg. Ik zal nooit rentesubsidies geven zonder het fiat van Europa, want ik wil niet dat men die steun eventueel zou moeten terugbetalen. De waarborg is een andere zaak. Zelfs als Europa weigert dit goed te keuren, worden de individuele tuinbouwers niet geschaad. Dat is wel het geval voor de overheid als er van een faillissement sprake is. In elk geval wil ik onderzoeken of we de banken niet actief kunnen informeren over deze zaak, zodat de betrokkenen toch overbruggingskredieten kunnen bekomen.

Ik twijfel er niet aan dat de banken vinden dat 50 percent te weinig is. Ongetwijfeld is 100 percent beter. We zijn echter van mening dat het risico moet worden gedeeld, zo niet worden er onverantwoorde leningen toegestaan.

Op langere termijn wordt naar een meer duurzame oplossing gestreefd. Het is op lange termijn ook onhoudbaar dat in bepaalde sectoren meer dan 40 percent van de kosten bestaat uit energiefacturen. Het brandstofgebruik moet worden beperkt. De VLIF-reglementering wordt gewijzigd, zodat de steun voor energiebesparende investeringen en de omschakeling naar gas kan oplopen tot 40 percent van het geïnvesteerde bedrag. Daarover is overlegd met de federale collega, met de sector en ook binnen het officieel kader van de Interministeriële Conferentie van Landbouw. Ook de SERV, de MINA-Raad en de Europese Commissie hebben zich daarover uitgesproken. Vorige week heeft de Vlaamse regering zich over het dossier gebogen. We hebben de Raad van State om een spoedadvies over het ontwerp van besluit gevraagd. Volgende

week vrijdag zal de Vlaamse regering dan zijn definitieve goedkeuring aan het besluit kunnen hechten.

Blijkbaar ga ik veel te gewetensvol te werk. Ik heb immers vernomen dat de Raad van State problemen heeft met het feit dat mijn voorgangers nooit een advies hebben gevraagd over de VLIF-reglementering. De oude bepalingen die in de voorliggende tekst zijn overgenomen, worden nu door de Raad van State in vraag gesteld. Dat moeten we nog oplossen.

Er zijn vragen gesteld over het formele en het informele overleg. Er is inderdaad informeel overlegd, maar alle beslissingen worden aan de interministeriële conferentie Landbouw voorgelegd. Er is geen officiële overeenkomst met de banksector. Ik verbind me er wel toe om iets actiever de sector op de hoogte te brengen van de maatregelen die in het vooruitzicht zijn.

De voorzitter : De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. We zijn uiteraard tevreden over uw fundamentele maatregelen in het kader van de aanpassing van de VLIF-reglementering. Samen met u moet ik echter opnieuw vaststellen dat Europa gewild of ongewild de spelbreker is.

Verder is het juist dat de banken nogal afwijzend staan tegenover de maatregelen. Ik stel met genoegen vast dat u de banksector in zekere mate wilt activeren. Ik vraag me af of er geen regeling kan worden uitgewerkt die los staat van het feit of Europa al dan niet zijn fiat zal geven. Daarbij moet rekening worden gehouden met het feit dat de banksector 50 percent vrij weinig vindt. We moeten er toch rekening mee houden dat de winter – een zeer moeilijke periode voor de tuinbouwsector – voor de deur staat. Het is nodig om binnen de kortste keren de zaken op het terrein zelf te laten bewegen.

Minister Vera Dua : U zegt dat Europa een spelbreker is. Men moet weten wat men wil. Ofwel blijven we lid van de Europese Unie en respecteren we de afspraken, ofwel plooiën we ons op onszelf terug. In dat laatste geval beslissen we zelf welke steun we aan bepaalde sectoren geven. Vergeet niet dat we tot vandaag nog altijd niet weten of Europa zijn goedkeuring zal hechten aan onze voorstellen. De hoge brandstofprijzen zijn een probleem voor alle tuinders van alle landen. Men zou de stelling kunnen verdedigen dat de tuinders van de zuiderse

Dua

landen het iets minder moeilijk hebben omdat ze iets minder onder glas telen, maar we hebben hier te maken met een probleem waarvan de aangedragen oplossingen kunnen leiden tot concurrentievervalsing. Europa kijkt daar streng op toe.

Ik besef zeer goed dat onze maatregelen niet echt verregaand zijn. Ik ben bereid om volgend jaar een bilan op te maken van de steunaanvragen. Vroeger is dat ook gebeurd voor de varkenssector. Eerst hadden de vertegenwoordigers van de sector dramatische redevoevingen gehouden, maar uiteindelijk hebben slechts 26 varkenshouders een aanvraag ingediend om overbruggingskredieten te bekommen. Tenslotte doen we niets meer dan het bekommen van een lening gemakkelijker maken. Alles moet dus toch wat worden gerelativeerd. Laten we afwachten hoe groot de respons is. Ondertussen zal ik ervoor zorgen dat de aangegeven verbintenissen worden nagekomen.

De voorzitter : Mevrouw Gardeyn heeft het woord.

Mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever : In Frankrijk is 600 miljoen frank ter beschikking gesteld van de tuinbouwsector. Dat staat met zoveel woorden in 'Verbondsnieuws', het blad van de siertelers.

Minister Vera Dua : Dat maakt me zenuwachtig. Tijdens de acties van vrachtwagenchauffeurs en landbouwers heeft de Franse regering gezegd dat ze 600 miljoen frank ter beschikking stelt. We hebben het Franse ministerie van Landbouw onmiddellijk gevraagd wat er op stapel stond. Ook de Europese Commissie hebben we om uitleg gevraagd.

Toen bleek dat er helemaal niets is beslist. Een en ander is beloofd in het vuur van de strijd, maar de Franse regering bevindt zich in dezelfde positie als ik. Men wil iets doen, maar men moet rekening houden met de Europese richtlijnen. Bovendien heeft Parijs het nadeel dat Frankrijk het voorzitterschap waarneemt. We mogen ons dus niet laten verblinden door dat soort uitspraken. Volgens mij had men over deze kwestie een Europese minister-raad moeten samenroepen. Ik heb dat ook aan minister Gabriëls gezegd. Daardoor hadden we stappen vooruit kunnen zetten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de realisatie van de hefboomprojecten in het kader van de streekcharters

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Decaluwe tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de realisatie van de hefboomprojecten in het kader van de streekcharters.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik wil het hier niet hebben over de streekplatformen zelf, maar over de realisatie van de hefboomprojecten in het kader van de streekcharters. De afgelopen tijd heb ik een pak schriftelijke vragen gesteld over de stand van zaken. Op dit ogenblik heeft de Vlaamse regering 10 streekcharters goedgekeurd. Deze charters zijn goed voor 81 strategische hefboomen, die zijn geconcretiseerd in 487 projecten of deelprojecten. Dat is niet niks. Het is belangrijk nogmaals te benadrukken dat de betrokken ministers en administraties die streekcharters goed moeten kennen, want het is de bedoeling dat ze op termijn ook echt in de praktijk worden gebracht. Het mogen geen papieren constructies blijven.

Niettemin moeten de streekplatformen zelf op het goede moment elk concreet project implementeren en bij de bevoegde overheid aankaarten. Ik ben zelf lid van een raad van bestuur van een streekplatform. We hebben al een pak concrete projecten en deelprojecten uitgewerkt die eigenlijk aanbestedingsklaar zijn. Uit contacten en ook uit antwoorden op schriftelijke vragen blijkt vooralsnog niet dat op een ondubbelzinnige wijze wordt bepaald tot wiens bevoegdheid de ingediende projecten behoren, laat staan met welke middelen ze kunnen worden verwezenlijkt. In het licht van de uitvoering ervan, moet men de hefboomprojecten in de begrotingen en subsidieregelingen opnemen.

In uw antwoord op mijn schriftelijke vraag zegt u dat, naast eventuele subsidies, er eventueel ook technische ondersteuning kan worden geleverd. Ik maak van de gelegenheid gebruik om hier te zeggen dat de begeleiding van het streekplatform van Kortrijk door de administratie voorbeeldig is.

Laten we eens even kijken naar de projecten die al zijn goedgekeurd. Ik verdenk niemand, maar het is toch merkwaardig dat alle projecten die via de traditionele subsidiekanalen worden gesteund, uit

Decaluwe

Antwerpen, Mechelen en de Kempen komen. Ik stel dit gewoon vast. Ik weet niet wanneer dit is gebeurd. Ik weet wel zeker dat die projecten als eerste voor subsidiëring zijn voorgelegd. En we hebben er nog niet veel van gezien, tenzij dan een aantal aanvragen om studies te laten uitvoeren. Ik ga daar niet verder op in ; u hebt het daar trouwens in uw antwoorden op mijn schriftelijke vragen zelf over gehad.

De essentie van mijn interpellatie gaat over wat de minister zelf heeft gezegd : ‘daarenboven zou de ondersteuning van hefboomprojecten weliswaar geen juridisch afdwingbare verplichting zijn, waardoor geen timing kan vooropgesteld worden waarbinnen projecten dienen gerealiseerd te worden.’ Ik ben ervan overtuigd dat de hefboomprojecten streekplatformen een globale visie op de streekontwikkeling mogelijk maken. Men moet vermijden dat het vaag blijft welke administratie bevoegd is, en met welke middelen men moet werken. Als die onduidelijkheid jaren blijft aanslepen en er geen concrete projecten van de grond komen, zullen de streekplatformen doodbloeden. Sommigen zeggen dat de streekplatformen zelf hun financiële verantwoordelijkheid moeten opnemen. Het kan dat gemeenten en de privé-sector inspanningen leveren. De Vlaamse overheid, die mag worden beschouwd als de vader van de streekplatformen, moet evenwel zelf een duidelijke inbreng doen.

Ik wil de minister vier concrete vragen voorleggen. Ten eerste : wat is volgens u het belang van een meerjarenplanning voor de realisatie van hefboomprojecten ? Dat laatste is nodig om de geloofwaardigheid van streekplatformen te vrijwaren. Ten tweede : welke vormen van cofinanciering kan men binnen de zogenaamde PPS-constructies uitbouwen ? Is het niet nodig dat daartoe een decretaal initiatief wordt genomen ? Ten derde : moet men met de andere overheden afspraken maken ? In welke mate zullen initiatieven genomen worden om structuren op te zetten voor de totstandbrenging van grensoverschrijdende projecten ? Wij hebben momenteel in de streek een concreet grensoverschrijdend project, waar zowel de ene als de andere kant van de grens achter staat. Blijkbaar zijn de juridische constructies zeer moeilijk om op te zetten, ook ondersteund met Europese subsidies van Interreg, en zo komen we dan toch in de problemen. Daarom zijn we ook vragende partij voor bijstand vanuit de Vlaamse overheid.

Ten vierde, welke initiatieven werden tot nu toe genomen om te komen tot coördinerende activiteiten

binnen de Vlaamse administratie, met de Vlaamse VOI's ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Eerst wil ik nog even de opmerking maken dat we momenteel intensief bezig zijn met die herschikking van hefboomen. Sommigen hebben misschien reeds de gelegenheid gehad om eens even de beleidsbrief te doorbladeren.

De heer Carl Decaluwe : Die heb ik niet.

Minister Dirk Van Mechelen : Hij is in ieder geval tijdig ingediend in het parlement. (*Rumoer*)

Ik durf in alle bescheidenheid stellen dat dit eigenlijk meer is dan een klassieke beleidsbrief. Dit gaat, zoals afgesproken met de commissie vorig jaar, nog een stap verder. In geef namelijk in een eerste luik, volgens de richtlijnen met betrekking tot de beleidsbrieven, een overzicht van de Vlaamse economie, de verschillende onderwerpen, kapitaalfondsen, expansiesteun, subregionaal beleid, vereenvoudiging van de administratieve regelgeving, natuurlijke rijkdommen enzovoort. Dat is dus de eigenlijke beleidsbrief met de nieuwe budgettaire implicaties.

Deel twee stelt een nieuw economisch project voor Vlaanderen voor, met een werkagenda voor de volgende jaren. Ik stel me zelfs de vraag of we dit niet voor een stukje isoleren van de bespreking van de begroting, omdat dit veel verder gaat dan het budget van 2001. Het gaat hier namelijk om een mogelijke visie op de reorganisatie van wat ons hier allemaal op de heupen werkt, namelijk een kluwen van instrumenten waarbij de coherentie eigenlijk zoek is. Die instrumenten zijn allemaal opgestart en hebben op zichzelf allemaal waarde, maar het feit dat er op financieel, technisch en organisatorisch vlak geen bindingen meer tussen bestaan, leidt op het terrein tot nogal wat moeilijkheden. Daarom hebben we nu een poging gedaan om dat eens allemaal op papier te zetten. Zoals u weet is dit geen beslissing van de Vlaamse regering, het is een beleidsbrief van de minister. Het is met andere woorden een visie die we hebben en etaleren aan de commissie. Dit is echt de moeite waard om grondig besproken te worden apart van de begroting . Het is een voorstel dat bekeken moet worden met de sociale partners en met het parlement om zo tot een herschikking te komen in de loop van 2001. Op 1 januari 2002 zou het voorstel echt geïmplemen-

Van Mechelen

teerd kunnen worden, wat mij betreft voor een onbepaalde periode.

De voorzitter : Over dit onderwerp zullen wij in de commissie nog debatteren. De bespreking is gepland voor 16 november in de voormiddag.

De heer Carl Decaluwe : Zal de uiteenzetting van de minister plaatsvinden zonder dat wij een stuk hebben ? Dat zou toch jammer zijn, als het zo'n opmerkelijk stuk is, zou men het toch best op voorhand lezen om zinvol te kunnen volgen. We zouden toch onze procedure hiervoor moeten volgen, want het is gebruikelijk dat men het stuk heeft voor de bespreking.

De voorzitter : Er is momenteel geen stuk. We kunnen ook maar roeien met de riemen die we hebben. Voorlopig gaat het toch alleen maar om een toelichting.

De heer Carl Decaluwe : Voorzitter, het kan toch niet dat wij een bespreking voeren over een stuk dat niet voorligt, dat begrijpt u toch.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik kan het ook niet tevoorschijn toveren, hoe graag ik ook zou willen.

De heer Carl Decaluwe : Ik vind dat u het reglement moet volgen en dat het stuk er moet zijn voor het gesprek er is.

De voorzitter : Dan houden wij het diepgaande gesprek op 16 november..

De heer Carl Decaluwe : Diepgaand of niet, er is geen toelichting zonder het stuk, ook geen oppervlakkige toelichting, dat kan niet. (*Rumoer*)

Minister Dirk Van Mechelen : Het programmadecreet is dinsdag goedgekeurd in de Vlaamse regering omdat wij aan het wachten waren op het advies van de Raad van State dat dinsdagmorgen is binnengekomen. De Vlaamse regering is speciaal samengekomen om dan het programmadecreet goed te keuren. Ik vond zo een situatie vroeger ook nogal vervelend en ik ben wat dat betreft niet van mening veranderd.

We kunnen eventueel op 16 november vrij vroeg beginnen, dan geef ik eerst een algemene uiteenzetting en dan kunnen we daarna meteen het debat starten, voor mij is dat om het even. Zo hebt u meer leestijd, want het is toch wel een serieus document geworden. Als ik me morgen moet beper-

ken tot de budgettaire artikelen ben ik er op een halfuur door, op een kwartier als het moet. Dat zijn grote posten, ik wil niet inhoudelijk over de expansiesteun beginnen, over waar we staan en waar we naartoe gaan, want dat is het debat voor 16 november. Ik stel mij de vraag of het niet opportuener is om dan gewoon om negen uur te beginnen en door te werken, en dan kan het een boeiend debat worden. (*Rumoer*)

Ik stel voor dat ik op de vier vragen een technisch antwoord geef, en dat we tijdens de begroting eventueel die projecten screenen, kijken wat er goedgekeurd is en wat er nog moet komen.

U vertelt mij dat Antwerpen, Mechelen en de Kempen op de eerste plaats komen, en ik ben blij verrast om dat te vernemen, maar ik moet toch opmerken dat dit niet op politieke orders van de bevoegde minister gebaseerd is, ik zou zeggen zelfs integendeel, want ik heb onlangs een belangrijk hefboomproject van Mechelen geweigerd omdat het haaks staat op de initiatieven die ik met de GOM aan het nemen ben.

Wat uw eerste vraag betreft, als doelstelling van het vernieuwd regionaal economisch beleid staat de verwezenlijking van een aantal projecten voorop, die voor de sociaal-economische ontwikkeling van elke subregio in Vlaanderen strategisch geacht worden. Deze strategische projecten worden door de streken zelf gedefinieerd. Onontbeerlijk daarbij zijn de input en de ondersteuning vanuit de streekplatformen. Met de input bedoel ik de visie, de maatschappelijke keuzes, het laten uitkristalliseren van interessante en vernieuwende concepten, en met ondersteuning het voorzien in een draagvlak, het mobiliseren van potentiële partners binnen en buiten de streek. Hoe ver de streekplatformen willen gaan met die input en ondersteuning verschilt echter van streek tot streek, evenals het tempo waarin dat zal gebeuren.

Wat wil ik daarmee zeggen ? In bepaalde streken beschikt men zelf over nogal wat actoren om heel concreet aan hefboomprojecten te werken. Zelf zat ik vroeger in het streekplatform van Antwerpen, waarin ook de lokale sectie van de nationale bank en een aantal andere partners actief waren. We hadden daar veel levendige krachten uit de regio die voor een input zorgden om zelf projecten op te starten, zoals onder meer het FAST-project, een initiatief om op de Antwerpse ring met snelle interventietakelwagens files te vermijden. Dit is een project dat autonoom door het streekplatform van Antwerpen verwezenlijkt werd, waarbij er dus geen rechtstreekse input van de overheid was. Er

Van Mechelen

waren ook een aantal andere projecten, waarvoor men dan steun gaan zoeken is bij de respectievelijke ministers.

Voor de realisatie van vele van die strategische projecten is vroeg of laat wel de tussenkomst en/of het initiatief van de Vlaamse overheid noodzakelijk en wat mij betreft dus ook mogelijk. Het dient echter steeds te gaan over een cofinanciering, waarbij ook andere partners uit de streek hun engagement hard maken. Het is met andere woorden geen kwestie van te komen shoppen bij de Vlaamse overheid om dan iets te doen, het moet gaan om een cofinanciering waarbij dit soort projecten in gemeenschappelijke afspraak worden uitgevoerd.

Het afsluiten van een streekcharter vormt een eerste structurering van de wijze waarop die tussenkomst kan plaatsvinden. Het hele proces van de realisatie van een vaak complex project is uiteraard niet achter de rug met het afsluiten van een streekcharter. We hebben begin dit jaar al besproken dat een aantal streekplatformen na het tot stand komen van dat streekcharter op zoek waren naar hun tweede adem, en we willen met de STEMnota – waar ik straks op terugkom – proberen daarvoor een kader te creëren.

Het opmaken van een timing en een stappenplan voor een streekcharterproject en het definiëren van de ondersteuning door de Vlaamse overheid voor een desbetreffend project is sterk afhankelijk van de complexiteit van elk individueel project, onder meer van de betrokkenheid van de verschillende bevoegdheidsdomeinen, en van de mate waarin de doelstellingen die geformuleerd werden in het streekcharter reeds zijn uitgedomd in concrete te ondernemen activiteiten. Ik verwijs naar het project Modenatie, waar er een belangrijke inbreng is van minister Landuyt vanuit Toerisme, van minister Dewael met zijn budget voor het algemeen buitenlands beleid, promotie, en imagovorming, en van ikzelf vanuit de textielmiddelen. Concreet moet men proberen een horizontale coördinatie tot stand te brengen om de zaak van de grond te krijgen.

Wat dit laatste betreft, dient gezegd dat het vermelden van een project in een charter slechts de aanzet is voor de totstandbrenging ervan. Belangrijke stappen vormen verder het scherpstellen van de projecten en het engagement van de streekactoren. Een bijzonder probleem daarbij wordt gevormd door alles wat te maken heeft met openbare werken en mobiliteit, omdat men dan unilateraal op

het bevoegdheidsdomein van minister Stevaert terecht komt. We zullen dan moeten nagaan in welke mate wij daarin vanuit economie nog een coördinerende rol kunnen en willen spelen.

Als een tweede element van de structurering van de Vlaamse betrokkenheid bij de streekcharterprojecten wordt binnen de administratie Economie gewerkt aan een systeem dat moet toelaten de voortgang van de implementatie van streekcharterprojecten op te volgen. Dat is zeker niet onbelangrijk, en u zegt zelf dat u hierbij een goed contact hebt met de Vlaamse ambtenaren, die op dat vlak ook stilaan ervaring beginnen op te doen. Drie jaar geleden heb ik met een aantal van hen gewerkt, en dat was niet zo aangenaam omdat ze niet de power en het inzicht hadden, maar ondertussen groeit ook daar de bagage. Zoals ik in mijn beleidsbrief vermeld heb,ervaarde ik de administratie Economie bij mijn aantreden als een veredelde administratie voor economische expansieondersteuning. Het was een stuk van de federale regering dat bij de regionalisering naar Vlaanderen is gekomen. Het was eigenlijk de filière economische expansie, maar voor een breed economisch denken over ruimte, streekcharters en subregionaal beleid was daar de competentie niet aanwezig of niet ontwikkeld, dat laat ik in het midden, waarschijnlijk ging het om een combinatie van beide. Ik stel nu vast dat er stilaan teams gevormd worden, waarbij die kennis uiteindelijk wordt opgebouwd binnen onze eigen Vlaamse administratie. Ik denk dus dat we op de goede weg zitten.

Die implementatie van de voortgang gaat gebeuren door middel van een interactief extranet, SEIN genoemd. Op termijn maakt dit ook een snellere detectie van de knelpunten die de realisatie van de projecten belemmeren, mogelijk. In zoverre de bepaling van een traject voor een individueel project mogelijk is, wordt daarmee ook een vorm van meerjarenplanning mogelijk. Uw vraag was toch om te proberen een soort stappenplan te ontwikkelen op technisch, financieel en administratief vlak en om de interactie tussen de diverse Vlaamse departementen vanuit dit evaluatieprogramma op gang te brengen.

Voor de financiering van de strategische hefboomprojecten worden er in de nieuwe STEM-nota, waarbij STEM staat voor streek-eigen management, verschillende wegen bewandeld. Momenteel ligt de nota voor advies bij de Hoge Raad voor Binnenlands Bestuur. De nota is al besproken en werd als ik goed ingelicht ben vrij positief onthaald, maar nu zit men blijkbaar met een klein secretariaatsprobleem om dit verslag af te werken.

Van Mechelen

Binnenkort zal ik de nota wel krijgen, dan kan ik die op punt stellen, voorleggen aan de Vlaamse regering, en uiteindelijk wat mij betreft ook indienen als een soort beleidsdocument hier in de commissie voor Economie als basis voor een debat over sub-regionaal economisch beleid.

Uw tweede vraag ging over de structuren inzake cofinanciering. Momenteel is reeds een vorm van cofinanciering in voege. Het betreft daarbij projecten waarbij zowel de Vlaamse overheid als andere publieke of privé-financiers een inbreng doen. Dit kan maar hoeft niet noodzakelijk in de vorm van PPS te zijn. Gezien de beperkte middelen worden de streekcharterprojecten die naar aanleiding van een projectoproep werden ingediend, ten opzichte van elkaar afgewogen. Dit gebeurt voor alle duidelijkheid door de administratie. Het betreft dus de ondersteuning van streekcharterprojecten die voldoende 'rijp' zijn en die binnen het beleidsdomein Economie situeren.

Inmiddels werd ook beslist een studieopdracht uit te voeren om specifiek de mogelijkheden van de ondersteuning van PPS-constructies voor streekcharterprojecten in kaart te brengen, al dan niet gekoppeld aan de oprichting van Streekinvesteringsmaatschappijen. Dit is echter pas voor de verre toekomst, het is een idee waar we mee bezig zijn, we zijn aan het uitzoeken of we daarin geen stap voorwaarts kunnen nemen. Het is daarbij van belang dat dit gebeurt in nauw overleg met de initiatieven die reeds genomen werden door de Vlaamse regering over PPS. Ik verwijs hiervoor naar de nota die in de Vlaamse regering is goedgekeurd, die ook in het programmadecreet staat, waarbij de machtiging wordt gegeven om een DAB op te richten voor PPS om uiteindelijk dat kennisplatform binnen de administratie op te richten. Daaraan kunnen dan vragen worden gesteld, bijvoorbeeld in welke mate dergelijke constructies voor streekcharterprojecten kunnen worden opgezet. Dit is als beginnen te bouwen vanop een witte bladzijde, bij mijn weten bestaat er nog niets, maar ik denk dat dit een mooi idee voor de toekomst is.

Vraag drie ging over de mate waarin met andere overheden tot afspraken gekomen moest worden. Laat me daarin zeer duidelijk zijn. Indien bij streekcharterprojecten meerdere overheden betrokken zijn, werd het vooralsnog aan het streekplatform overgelaten om zelf als "trekker" van het project die contacten te leggen. Ook bij de beleidsbijsturingen, de STEM-nota spreken we ons niet uit over wie nu welke afspraken moet maken met

de andere overheden. Persoonlijk vind ik dat een dynamisch gegeven dat zich moet ontwikkelen op het terrein en dat we niet moeten vastliggen in spelregels.

In sommige gevallen is het misschien wel beter om een kader uit te werken, bijvoorbeeld bij het opzetten van structuren voor grensoverschrijdende projecten. Hiervoor verwijs ik naar het Benelux-secretariaat dat goed werk levert om bijvoorbeeld op het vlak van de ruimtelijke ordening een aantal grensoverschrijdende initiatieven te nemen. Ik denk dus dat als er al structuren zijn, dat we die dan beter in kaart moeten brengen, zodat we kunnen kijken in welke mate we daarmee kunnen samenwerken in de toekomst.

In mijn antwoord op vraag vier over welke initiatieven tot nog toe genomen werden om de coördinerende activiteit op te zetten, wil ik heel duidelijk zijn. Voorafgaand aan het goedkeuren door de Vlaamse regering van een streekcharter gebeuren op een systematische manier inspanningen ter coördinatie tussen de Vlaamse administraties en VOI's, onder meer via een stuurgroepvergadering die gehouden wordt op initiatief van de cel regionaal beleid van de administratie economie.

Afhankelijk van de realisatie van individuele streekcharterprojecten wordt de coördinatie tussen de Vlaamse administraties en VOI's 'ad hoc' én op vraag van het desbetreffende streekplatform verzorgd door de cel regionaal-economisch beleid. Dit leidt bij bepaalde wegeninfrastructuren wel eens tot bijzonder chaotische en geladen vergaderingen, maar het bestaat dus al.

Het is de bedoeling de mogelijkheden daartoe, onder meer op vlak van personeelsbezetting – die vraag is gericht naar minister Sauwens en de minister van Financiën – in de nabije toekomst uit te breiden. Het is dus een kwestie van logistieke steun. In de STEM-nota, die we zullen indienen zodra we het parcours hebben doorlopen, wordt gesuggereerd om de mogelijkheid te onderzoeken tot het oprichten van een Vlaams Horizontaal beleidsteam, precies om de coördinatie tussen administraties en VOI's op een structurele manier aan te pakken. Het gaat dus om een team dat binnen onze cel regionaal-economisch beleid belast zou zijn met wat we een Vlaams horizontaal beleid noemen, met als bedoeling dit soort zaken nu eens echt op te volgen, bij te sturen, en in sommige gevallen collega's te verplichten om met ja of nee te antwoorden. In sommige gevallen wordt ik wel geconfronteerd met een project uit de streek dat dikwijls heel waardevol is, maar dat op een njet loopt

Van Mechelen

omdat het geen beleidsprioriteit is van een van de andere ministers. Ik denk dat we daar tot meer transparantie moeten komen en dat iedereen binnen zijn eigen functionele bevoegdheid zijn verantwoordelijkheid moet kunnen nemen.

Verder zijn er tevens de ontwikkelingen op het vlak van het gebiedsgericht geïntegreerd beleid, die eveneens mogelijkheden willen creëren tot domeinoverschrijdende afstemming. We zijn met andere woorden aan het proberen om de glazen wanden ook binnen onze eigen Vlaamse administratie te overstijgen en om daar wat meer ritme en dynamiek in te krijgen. Het zal waarschijnlijk wel zo zijn dat mijn ideeën en die van u iets sneller gaan dan de implementatie op het terrein, maar we blijven dit aandachtig volgen. Ik verwacht ook heel veel van de STEM-nota die ondertussen ook binnen brede kringen bekend is. Deze nota werd in februari dit jaar besproken met de verantwoordelijken van de streekplatformen en kon op een vrij grote consensus rekenen, er werden bijstellingen gevraagd en die zijn ondertussen opgenomen. Als we die nota zouden kunnen goedkeuren, denk ik dat we wat dit betreft naar een duidelijke visie kunnen evolveren.

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de minister, ik dank u voor het omstandig antwoord. Ik zie een aantal voorzichtige lichtpunten. U zegt dat het allemaal stap voor stap moet gebeuren, dat is inderdaad belangrijk, maar het gaat hier toch om een meerjarenplanning. Een meerjarenplanning betekent in de meeste gevallen ook een budgetplan. Uit een antwoord op een schriftelijke vraag weet ik dat er nu reeds 81 strategische hefboomen en 487 projecten en deelprojecten ingediend zijn, waarvan de streekplatformen hopen dat die vroeg of laat worden verwezenlijkt. Als we daar het budgettaire prijskaartje op kleven, dan praten we niet over miljoenen, maar over miljarden.

Er doen zich toch ook een paar problemen voor bij die streekplatformen. Toevallig ken ik Openbare Werken zeer goed. Er zijn bijvoorbeeld wel streekplatformen met streekcharters en hefboomprojecten, maar dat heeft weinig zin als de minister van Openbare Werken zegt dat die streekplatformen en die afwerking voor hem niet prioritair zijn. Ook op andere domeinen kennen we zulke voorbeelden.

Mijnheer de minister, u zegt wel dat u inspanningen levert om tot coördinatie en afspraken te komen, en om streekplatformen en hefboomprojecten te ontwikkelen, maar dan moet ook de Vlaamse regering zich met haar individuele ministers budgettair engageren om een aantal van die hefboomprojecten vroeg of laat te realiseren. Een aantal van die streekplatformen weten ook dat de uitwerking van hun projecten niet voor binnen een jaar of binnen twee jaar is, maar we moeten hen toch wat perspectief durven bieden. Ik denk in elk geval dat het positief is te werken aan die interactie tussen die departementen, en dat stappenplan is een eerste voorzichtige stap voorwaarts.

Bij een laatste punt, de grensoverschrijdende projecten, hebben we elkaar misschien wat verkeerd begrepen. Ik denk dat het vooral gaat om bijstand. Bij ons in de streek is er een concreet project dat eigenlijk op de landsgrens zou worden gebouwd, maar er zijn problemen in verband met de structuur – en ik spreek dan vooral over vennootschapsstructuur of een andere structuur. Het is niet duidelijk van welke kant de inbreng moet komen : van de privé-sector, Vlaanderen, de provincie, de gemeente, de Franse overheid of Europa. Het is blijkbaar helemaal niet evident om zo'n structuur op te zetten, en dat bedreigt ook een aantal van die hefboomprojecten op langere termijn.

Minister Dirk Van Mechelen : Dat is dus een vennootschapsrechtelijk probleem ?

De heer Carl Decaluwe : Ja, vooral daar is er een probleem, en ook met de inbreng van de gemeenten. De samenwerking met de Franse overheid blijkt ook niet simpel te zijn. Minister-president Dewael, die een klein jaar geleden bij ons in de streek was, heeft dat ook al gesignaleerd. Het blijkt echter juridisch zo ingewikkeld dat we hierbij toch bijstand vragen. We kunnen ook de ettelijke honderdduizenden frank die we anders aan het streekplatform zouden besteden in een keer aan een juridisch bureau geven en dan zijn we ook een deel kwijt. Ik denk dus dat het beter is dat we ondersteuning vragen van de Vlaamse overheid, eventueel in combinatie met Europa. De Vlaamse regering kan dan eventueel contact opnemen met de Franse overheid, en dan kunnen de bevoegde ministers ook helpen zoeken naar concrete oplossing.

Minister Dirk Van Mechelen : Het zou interessant zijn om daar een klein notaatje van te krijgen, maar dan van de streekchartercoördinator. Als het namelijk een vennootschapsrechtelijk probleem is, is het een federale bevoegdheid, en dan zullen we bij de federale minister te rade moeten gaan. Als

Van Mechelen

het echter een financieringstechnische bevoegdheid is, moet er natuurlijk een protocol tot stand komen. Als ik daarvoor het initiatief moet nemen, is dat geen probleem en zal ik dat ook doen.

Het budget is bij de streekcharters voorwerp van eeuwige discussie. Laten we elkaar daar ook geen Liesbeth noemen, meestal gaat het in zo'n streekcharter over maximalistische visies op de streekontwikkeling, bijvoorbeeld de Noord-Zuidverbinding, het sluiten van de ring, een tweede goederenspoor. De optelsom van de verlanglijstjes van alle streekcharters overschrijdt ruimschoots de budgettaire mogelijkheden van het Vlaams Gewest. Dat is zo, punt.

We hebben bij de goedkeuring van onder meer een streekcharter van Gent en van het Meetjesland een duidelijke libellering gehanteerd op basis van de decretale bevoegdheden die de regering dienaangaande heeft gekregen, waarbij we eigenlijk overgaan tot een soort akteneming van een streekcharter. Hierbij gaan we echter geen resultaatverbintenis aan met betrekking tot de uitvoering van alle concrete projecten, want dat zou willen zeggen dat het streekcharter van Antwerpen eigenlijk de bevoegdheid van de minister van Openbare Werken overneemt met betrekking tot Antwerpen. Dit zijn beleidsondersteunende visies, iets wat in principe twintig jaar geleden had moeten gebeuren door de GOM, wat misschien door de GOM is ingevuld als gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij. Hierdoor ontstond er echter een leemte die dan door de heer Van den Brande opgevuld is met het lanceren van het idee van de streekcharters.

Ik denk dat wij ons tot de grote visies moeten beperken. Als er in de streek een consensus is over een bepaald punt, kunnen we daar nog wel over beginnen discussiëren, maar dat heeft niet veel zin. In een bepaald streekcharter is er bijvoorbeeld een dossier opgenomen over de toekomst van de N42. We kunnen daar dan over discussiëren, maar hier moet zowel de politieke als de financiële afweging gebeuren, in dit geval door de minister van Openbare Werken. Dat is absoluut niet mijn taak : het is wel mijn taak vanuit een horizontale bevoegdheid het geheel van projecten proberen op te volgen en na te gaan wat doorgaat en wat niet, en om daar incentives aan te geven. Het is dus niet de bedoeling dat het budget Economie het superbudget wordt van de Vlaamse Regering, ondanks het feit dat iedereen hier dat wel zou kunnen wensen. Het is dus een bevoegdheid van de functionele ministers, die dienaangaande geïnterpelleerd kunnen worden.

Waar ik het over heb, is meer beleidsvormend en beleidsondersteunend. Ik geef een ander voorbeeld. Ik denk dat de streekcharters, nadat ze zijn goedgekeurd, een belangrijke bevoegdheid hebben en een belangrijke opdracht kunnen hebben in het tot stand komen en het leveren van input met betrekking tot de provinciale en gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen. Ze zouden wat de visievorming betreft heel goed werk kunnen leveren, en dit kost helemaal niets. Ik denk dat we dus eerder naar die beleidsvoorbereiding en naar de beleidsvisie-ontwikkeling moeten kijken. Het initiatief tot handenvrij winkelen op de Meir in Antwerpen bijvoorbeeld werd opgestart door het streekplatform, maar dat idee is nadien uitgewerkt door een privébedrijf, door de Lijn, door de NMBS. Op het terrein functioneert dat vandaag dus als een hefboomproject met PPS. De streekplatformen hebben voor een aantal projecten voor de visievorming ingestaan, ze vervullen de motorfunctie, maar de financiering gebeurt volledig door een protocol of een samenwerkingsverband – in dit geval een PPS tussen drie of vier betrokken partijen – dat trouwens vrij goed functioneert.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de Boelwerf te Temse

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Cock tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de Boelwerf te Temse.

De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag betreft de opvolging van het dossier. Op 8 juni stelden we al een gelijkaardige vraag. Mijnheer de minister, u gaf toen in uw antwoord te kennen dat de burgemeester van Temse u in een brief van 25 april 2000 had meegedeeld dat hij een algemene offertevraag had uitgeschreven voor een studie- en ontwikkelingsopdracht over de Boelterreinen. De offertes konden worden ingediend tot 14 juni van dit jaar. U meldde tevens dat u op 19 mei een werkvergadering had bijgewoond in het gemeentehuis van Temse, en dat u daar had vernomen dat er een masterplan bestond in opdracht van de curatele. Dat

De Cock

masterplan zou u zo spoedig mogelijk worden bezorgd.

Wat is nu de stand van zaken in het dossier van de reconversie van de terreinen van de failliete Boelwerf? Is die studie- en ontwikkelingsopdracht over de Boelterreinen in opdracht van de gemeente Temse reeds klaar? Zo ja, wat is daar dan het resultaat van? Bent u in het bezit van het masterplan van de curatele, en wat is daar dan de inhoud van?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, collega's, het dossier van de Boelwerf geniet steeds meer mijn interesse, met name omdat het een pilootproject kan worden voor de aanpak van wat we de "brown" sites in Vlaanderen noemen. Die zijn menigvuldig, en vormen grotendeels een economisch probleem. In veel gevallen bieden ze een ruimtelijke opportuniteit, maar de aanpak en de oplossing zijn niet altijd vrijblijvend. We moeten een methodologie en een deontologie ontwikkelen voor de behandeling van dit soort van dossiers.

We hebben contacten gehad met het gemeentebestuur van Temse, zij het in minder goede termen. Ingevolge de zenuwachtigheid na 8 oktober hebben we allerlei vreemde dingen moeten lezen. Ik probeer evenwel het dossier zo rationeel mogelijk aan te pakken, en tot oplossingen te komen die voor heel de streek een meerwaarde kunnen bieden. Voor de stand van zaken pik ik opnieuw aan bij mijn antwoord op uw vraag van 8 juni. Ik zal niet herhalen wat ik toen al heb meegedeeld.

Tijdens de maand juni gaf Vlaams minister Dua de toestemming om over te gaan tot een gesplitste verkoop van de gronden. Dat was een heel belangrijke beslissing, waar heel wat overleg aan is voorafgegaan. OVAM heeft zich daarbij van haar beste zijde getoond, zodat er een belangrijke doorbraak mogelijk werd. Alleen OVAM kon daarvoor instaan en minister Dua heeft dan ook terecht aan de kar getrokken.

Op dat ogenblik waren er diverse opties mogelijk om de gronden te valoriseren, waaronder de gesplitste verkoop. Deze oplossing heeft echter het nadeel dat de terreinen niet uitgerust zijn met de nodige infrastructuur. Volgens de curatele zou een deel van de gronden waarop de administratieve gebouwen staan op heel korte termijn verkocht kunnen worden aan de gemeente Temse. Door de

machtiging om tot een gesplitste verkoop over te gaan is dit nu inderdaad mogelijk. De saneringslast voor dit gedeelte zou worden overgedragen aan de gemeente Temse. Uit het onderzoek van OVAM blijkt echter dat die heel laag zou uitvallen.

Het grootste deel van de gronden zou volgens de curatele het voorwerp uitmaken van een overnameovereenkomst met als streefdatum 31 december 2000. In de praktijk wil men er dus voor Pasen uitraken. Er werden onderhandelingen gestart met geïnteresseerde buitenlandse en binnenlandse partners.

De duidelijke taal van de Vlaamse regering, zowel op het vlak van leefmilieu als van ruimtelijke ordening, heeft een doorbraak teweeggebracht. We hebben ook gevraagd dat we elkaar in dit dossier niets zouden wijsmaken. Deze gronden hebben een potentie, en dus een waarde. Het zal afhangen van de bestemming of het gewest eventueel een bijkomende input zal doen. Ik blijf er echter bij dat ik geen afbraak zal financieren met de schaarse middelen die ik recupereer via het fonds voor sanering van vervallen bedrijfsterreinen. Als een projectontwikkelaar daar een wooncomplex mag bouwen, dan zal die met plezier ook de afbraak ten laste nemen. Dat heb ik ook aan de curator duidelijk gemaakt.

Ingeval van een overname door één groep, met uitzondering van het deel dat naar de gemeente Temse zou gaan, zou het eigendomsrecht aan de tegenpartij worden overgedragen, terwijl de saneringslast bij de curatoren zou blijven. De voorgenomen sanering kon eertijds niet doorgaan bij gebrek aan een toereikend budget op de begroting van OVAM. Van de circa 83 hectaren grond zouden ongeveer 80 hectaren kunnen worden gesaneerd met de opbrengst van de verkoopsovereenkomst. Deze gegevens komen niet rechtstreeks van mezelf. Het zou goed zijn om ze desgevallend voor te leggen aan de minister van Leefmilieu die hiervoor bevoegd is.

Over de overige 3 hectaren is er nog discussie. Eén stuk is heel sterk vervuild, en het is de vraag wie daar de sanering van zal betalen. Er zou terzake een ontwerp van ministerieel besluit in de maak zijn, dat een tegemoetkoming van het Vlaams Gewest zou toelaten indien de saneringskost van deze 3 hectaren boven een bepaald plafond zou uitstijgen. Die mogelijkheid wordt momenteel onderzocht.

Ze sluit enigszins aan bij een denkspoor in Ruimtelijke Ordening dat in de Vlaamse regering al ad hoc werd besproken, en waarover een juridische

Van Mechelen

nota wordt voorbereid. Het idee is om voor de sanering van de brown sites een amortisatiefonds op te richten. De saneringskost kan immers leiden tot een economisch probleem, omdat de verkoopprijs lager kan uitvallen dan de som van de aankoop-prijs en de saneringskosten. Een fonds zou meer vooruitgang kunnen brengen.

Dit is een vrij complexe formule, omdat er met een open boekhouding gewerkt moet worden, en er vooraf spelregels vastgelegd moeten worden over de aanbesteding en de procedures. In een ander project hebben we er geen goede ervaringen mee. In dat dossier werd een machtiging gegeven aan de privé-sector om dingen te doen, zonder dat er duidelijkheid was over de procedure van aanbesteding. Dat wil ik in de toekomst vermijden. Er moeten dus duidelijke spelregels zijn.

Er is op dit ogenblik geen enkel goed werkinstrument om het proces te versnellen. We moeten er dus een nieuw creëren. Misschien kan er voor een PPS-formule worden gekozen, met dien verstande dat financiële risico's door de overheid worden verzekerd, mits welbepaalde spelregels. Dat principe zou ons ook kunnen verlossen van het heikele dossier van het nijpend gebrek aan bedrijventerreinen in Oost- en West-Vlaanderen en in Antwerpen, en het zou de ruimtelijke ordening ten goede kunnen komen.

Dit is een van de punten die we vanochtend hebben besproken met professor Van Haverbeke van de werkgroep SPRE, Strategisch Plan Ruimtelijke Economie. Voor de werkgroep is de problematiek van het gebrek aan bedrijventerreinen een cruciaal dossier. De vraag is vooral waar de knelpunten zitten en hoe we ze oplossen. Die knelpunten zijn het gebrek aan een goede infrastructuur, het probleem van de bodemverontreiniging, en in sommige gevallen de politieke houding van de gemeentebesturen ten opzichte van de ontwikkeling van bedrijventerreinen – anders gezegd : het Nimby-syndroom.

Voor het antwoord op uw tweede vraag met betrekking tot de studie- en ontwikkelingsopdracht over de Boelterreinen, hebben we informatie gevraagd van de gemeente Temse. De studie is nog niet klaar. De gemeente besliste immers de opdracht niet toe te wijzen. Volgens de burgemeester werd daartoe beslist omdat er, toen de toewijzing in de zomer aan de orde was, een wezenlijke evolutie in het dossier bleek te zijn, zodat het college van oordeel was dat het gemeentebestuur niet meer ex-

clusief moest opdraaien voor de kosten van een studie over de hele site. Die wezenlijke evolutie bestond erin dat de curatele verkoos om het hele gebied aan één ontwikkelingsmaatschappij te verkopen, met uitzondering van de gronden die aan het gemeentebestuur zouden worden verkocht. In die situatie wilde de gemeente niet opdraaien voor de ontwikkeling van een volledige visie.

Intussen heb ik, naar aanleiding van mijn brief als gevolg van uw interpellatie, en mijn gesprekken met het gemeentebestuur van Temse en met de curator, op 8 juli van de curator het fameuze masterplan ontvangen. We hebben het onmiddellijk bezorgd aan de administratie Ruimtelijke Ordening. In een nota deelt de administratie mee : 'Het plan komt globaal tegemoet aan de multifunctionele invulling van de Boelwerf, waarbij niet langer monofunctionele bedrijvigheid op een vrij onbereikbare plek zou worden ingevuld, maar tevens een belangrijk aandeel ruimte voor wonen in kleinstedelijk gebied wordt gereserveerd.' De administratie laat zich dus in eerste instantie positief uit over het masterplan van de curatoren.

Daarnaast worden in de nota ook bedenkingen geformuleerd. Er wordt opgemerkt dat de zones voor bedrijvigheid niet aansluiten op het water. Dit heeft te maken met de al of niet watergebonden ontwikkeling. Naar mijn aanvoelen ziet men daar, qua industriële ontwikkeling, niet direct mogelijkheden om watergebonden activiteiten aan te trekken. Er wordt dus eerder gekozen voor een zachte invulling in de sfeer van ontspanning en vrijetijdsbesteding.

Van sommige voorzieningen, die in de nota worden opgesomd, wordt opgemerkt dat ze principieel weliswaar niet thuishoren in een kleinstedelijk gebied, maar waarschijnlijk de enige mogelijkheid bieden om een gemengde invulling van de Boelwerf rendabel en realistisch te maken. Er moet een economische keuze worden gemaakt. Strikt ruimtelijk gezien is het misschien niet de beste oplossing, maar economisch-realistisch gezien is het wellicht de enige manier om het dossier te deblokken.

De administratie stelt ook enkele vragen met betrekking tot het milieu. Zo wordt gevraagd of een deel van het terrein niet kan aansluiten bij de potpolder in Tielrode, als zachte compensatie voor hardere bestemmingen. Dat zijn aandachtspunten. Ten slotte komt de woningarchitectuur die in het masterplan naar voren wordt gebracht, en die waarschijnlijk is ingegeven door een maximalistische visie op de invulling van de ruimte, onder vuur te liggen.

Van Mechelen

Het masterplan werd dus al aan een eerste screening onderworpen. Er is een afspraak dat de curatoren ondertussen nagaan welke groepen geïnteresseerd zijn, buitenlandse of binnenlandse. Ik veronderstel dat er een tijdelijke vereniging zal komen.

Een negatief punt wens ik met de gemeente te bespreken. Als zij de studie niet wensen te maken, schuiven ze de vorming van een visie op de Boelwerf door naar de privé-sector. Als er een visie kan worden gevormd in het masterplan, dat voor een groot deel kan rekenen op een positief oordeel van de administratie Ruimtelijke Ordening, dan heb ik daar geen probleem mee. Ik zal echter niet toelaten dat er grote wijzigingen in worden aangebracht. We zullen daar nauwlettend op toezien. Als het gemeentebestuur van Temse de invulling deels overlaat aan het gewest, zal er een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan moeten komen.

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock : Ik dank de minister voor zijn omstandig antwoord. Ik ben verheugd dat er een doorbraak komt. Dat is belangrijk voor de streek en voor de stad Temse. Ik ben samen met u wat verbouwereerd dat Temse het zelf niet wat meer invult aan de hand van zo'n plan, en het grootste deel van de 83 hectaren in handen geeft van een eventuele koper. U zegt dat het Vlaams Gewest zal toezien op de invulling. Dat neemt echter niet weg dat de stad Temse haar verantwoordelijkheid ontvlucht.

De voorzitter : De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, enkele jaren geleden is door de streekintercommunale Land van Waas al een studie gemaakt over de bestemming van het gebied. Het is echter niet duidelijk waar die verzeild is geraakt. Het verbijstert me dat het zo lang duurt vooraleer er een doorbraak in dit dossier komt. Het faillissement is immers al zes jaar geleden. Ik meen evenwel dat deze regering haar verantwoordelijkheid neemt.

Minister Dirk Van Mechelen : Het belangrijkste is dat we duidelijk hebben gemaakt wat kan en wat niet kan. Er zijn concrete werkafspraken gemaakt waarin de lasten en de lusten op een aanvaardbare manier worden verdeeld. Het standpunt van de minister van Leefmilieu en het onze sluiten naadloos bij elkaar aan. Zowel de burgemeester als de cura-

tor zijn definitief voor hun verantwoordelijkheid geplaatst.

Ik ben bereid om het verloop bij Ruimtelijke Ordening te versnellen. Dat moet gebeuren op basis van goede afspraken, waarbij niemand probeert de kas te pluimen tot eigen profijt. Ik had een vermoeden dat er een onrechtstreekse band was tussen de aanbesteding van de studie en de uitvoering van het masterplan. De niet-toewijzing sterkt me in die overtuiging.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eddy Schuermans tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het onderzoek naar opslag van CO₂ in de Limburgse steenkoolmijnen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Schuermans tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over het onderzoek naar opslag van CO₂ in de Limburgse steenkoolmijnen.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, we hebben in de commissie reeds eerder gesproken over het nastreven van de Kyoto-doelstellingen in Vlaanderen. Er moet een strategie bepaald worden om broeikasgassen, waarvan CO₂ het belangrijkste voorbeeld is, terug te dringen. Deze vraag kan daar een ander licht op werpen.

In het Limburgs kolenbekken werd tot het begin van de jaren negentig aan mijnbouw gedaan. Er werden honderden miljoenen tonnen steenkool gedolven, maar er blijft nog een gigantische hoeveelheid onder de oppervlakte zitten. Ik wil echter, ondanks de stijgende olieprijs, geen nieuwe toekomst voor de ontginning van steenkool bepleiten.

Door heel wat instanties, waaronder de VITO en de GOM Limburg, wordt evenwel de aandacht gevestigd op het feit dat in die steenkoolvoorraad ook heel wat gas zit. Men stelt vast dat er tot op een diepte van 1.500 meter een zestal gebieden zijn met een verhoogde gasconcentratie, goed voor 132 miljard kubieke meter gas. Dat is een enorme hoeveelheid, waarvan een goede 55 miljard kubieke meter winbaar is. Dat is een potentieel van vijfmaal de jaarlijkse gasconsumptie in Vlaanderen, verge-

Schuermans

lijkbaar met vijf middelgrote conventionele gasvelden in Nederland.

Het winnen van gas gebeurt in de onmiddellijke omgeving in Europa niet op commerciële basis. Dat gebeurt echter wel met succes in de Verenigde Staten en Australië. In het Kempisch bekken is in het begin van de jaren negentig, naar aanleiding van het einde van de mijnbouw, een testboring uitgevoerd. Daardoor werd aangetoond dat een ontginning technisch mogelijk was. Het opzet was echter te beperkt om eruit te kunnen opmaken of een en ander ook commercieel haalbaar zou zijn.

De commerciële haalbaarheid krijgt echter een nieuwe dimensie, niet alleen in Vlaanderen, maar ook in Nederland en Noorwegen, waar een economische en een ecologische doelstelling worden gecombineerd door het winnen van gas gepaard te laten gaan met het inspuiten van CO₂ in de steenkoollagen. Door de injectie van drijfgassen zoals CO₂ blijkt het veel gemakkelijker te zijn om het nuttige methaangas naar de oppervlakte te halen.

Kosten-batenstudies geven aan dat ook voor ons land de combinatie van gaswinning met CO₂-opslag rendabel zou kunnen zijn, zeker nu de stand van zaken in het halen van de Kyoto-doelstelling niet gunstig blijkt. Er is geen terugdringing van de uitstoot : alles wijst integendeel op een belangrijke stijging. Een economische vertaling hiervan toont volgens sommigen aan dat het op zijn minst een verder onderzoek waard is.

De VITO is, weliswaar als subcontractor via de Belgische Geologische Dienst, betrokken in een internationaal project dat CO₂-opslag bestudeert. Dat gebeurt op grote Europese schaal, waarbij de opdracht van de VITO vooral technologisch van aard is. In Nederland is er echter een breed programma, niet alleen op technologisch maar ook op economisch vlak. Er zijn contacten met bedrijven die CO₂ zouden kunnen opvangen en injecteren in kolenlagen. Zij staan dus veel verder en hebben een grotere kans op slagen.

Vindt de Vlaamse regering het zinvol om dit idee verder te onderzoeken, rekening houdend met het prijskaartje dat eraan hangt ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Ik dank de heer Schuermans voor zijn vraag, want hij stelde me in

de gelegenheid om mijn kennis over scheikunde wat op te poetsen. Dat laatste gebeurde overigens slechts met matig succes. Aanvankelijk hoopte ik dat we zeer snel een Vlaams schilderfonds zouden kunnen spijzen met deze uitzonderlijke inkomsten. Nader onderzoek heeft mijn enthousiasme toch wel getemperd.

Het Kenniscentrum Ondergrondse Energiebronnen KOEN, dat is ondergebracht bij de VITO, heeft in een rapport aan de afdeling Natuurlijke Rijkdommen en Energie van de administratie Economie van maart 2000 medegedeeld dat een aantal gebieden met verhoogde gasconcentratie in het Kempens steenkoolbekken gezamenlijk zowat 130 miljard kubieke meter methaangas zouden bevatten. Op empirisch-theoretische basis wordt geschat dat hiervan ongeveer 53 miljard kubieke meter gas echt winbaar kan worden beschouwd. Dit komt overeen met het huidige gasverbruik in Vlaanderen gedurende vijf jaar. Dat is niet niks.

Zowel in Europa als in Noord-Amerika wordt onderzoek verricht naar de haalbaarheid van methaangaswinning met behulp van de injectie van het broeikasgas CO₂ in de steenkoollagen. Dit zou mogelijk zijn omdat steenkool eerder CO₂ zou absorberen dan methaan. Daarbij zou één molecule methaan vervangen worden door twee moleculen CO₂. Bij de verbranding van één molecule methaan wordt er opnieuw één molecule CO₂ geproduceerd. Het energieverbruik zorgt er dus voor dat van de opgeslagen hoeveelheid CO₂ de helft opnieuw wordt opgewekt.

Volgens het KOEN-rapport zou men, bij de huidige stand van de kennis, in het Kempens steenkoolbekken 200 miljoen ton CO₂ – of 100 miljard kubieke meter – kunnen opslaan. Een beoordeling van de technische en economische haalbaarheid van deze techniek kan in twee luiken samengevat worden.

Ten eerste toont de praktijk aan dat vandaag de geschikte technologie voor de recuperatie van het methaangas nog niet beschikbaar is. Een proefboring werd in 1992 nabij Peer uitgevoerd, maar begin 1995 werd dit onderzoeksprogramma met weinig succes afgesloten. Ook in Spanje werd enkele jaren geleden een gelijkaardige poging ondernomen – eveneens zonder het verhoopte succes. Van recentere pogingen is ons niets bekend. Inmiddels werd de winning van ‘coalbed methane’ geschrapt van de prioriteitenlijst van de onderzoeksprogramma's van de Europese Unie. Een voorstel van KOEN voor verder onderzoek, dat in dat Eu-

Van Mechelen

ropees onderzoeksprogramma was opgenomen, werd op deze wijze afgevoerd.

Ten tweede : de kosten voor de captatie en aanvoer van het CO₂-gas blijken relatief hoog te zijn. Een recente Nederlandse studie (1999) schatte de kosten om de CO₂ uit de atmosfeer te houden, afhankelijk van een twintigtal verschillende scenario's, op 400 tot 2.200 frank per ton. Ter informatie : 1 ton is 500 kubieke meter. De voornaamste kostenfactoren zijn het opvangen van de CO₂ bij industriële verbrandingsprocessen ; de samenpersing van het broeikasgas tot een druk van minimaal 80 bar, en daarna de afkoeling van het gas ; het transport via pijpleidingen naar de injectiesite.

Het is dus helemaal nog niet zeker of met deze technologie CO₂ tegen een redelijke kostprijs uit de atmosfeer kan worden gehouden. Daar gaat ons Vlaams zilverfonds ! KOEN en de afdeling Natuurlijke Rijkdommen en Energie van de administratie Economie beperken op dit ogenblik hun inspanningen tot de studie van de nieuwste buitenlandse technisch-wetenschappelijke literatuur over het onderwerp. In zover bekend bij de administratie zijn er in de buurlanden geen proeven op het terrein gepland.

Samengevat kan men zeggen dat dit een hoogst interessant dossier is voor zeer verstandige mensen. Binnen de VITO is men bezig met de voorbereiding en de implementatie van een nieuwe beheersovereenkomst waarin dit soort van programma's wordt verankerd. Milieu- en energie-onderzoek blijven belangrijke aandachtspunten van de VITO. Gezien het geleverde werk, wachten we af en kijken we naar wat de grote jongens in Noord-Amerika en Spanje doen. Voorlopig blijven deze voorraden onontgonnen en onder de grond. Als het economisch verantwoord is om deze voorraden in onze Kempische steenkoolbekkens te exploiteren, zal vanzelfsprekend niemand eraan denken om het equivalent van het gasverbruik van Vlaanderen gedurende vijf jaar niet uit te baten. Het spreekt wel vanzelf dat we dan ook rekening moeten houden met een aantal ecologische parameters. Het kan niet dat we zo meer CO₂-gassen in de atmosfeer brengen. Alles zal zeer goed bestudeerd moeten worden vooraleer we aan dat avontuur beginnen. Ik wil u nogmaals danken omdat u me via uw vraag hebt toegestaan kennis te nemen van deze zeer interessante studie.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Ik ben in deze commissie slechts een bescheiden backbencher. Ik waag me dus niet aan grote technologische discussies. Ik waardeer dat de minister zich over deze zaak heeft gebogen. Ik begrijp dat dit onderdeel van het werkingsprogramma van de VITO op een laag pitje wordt gezet en de deelname aan het Europees project over de CO₂-opslag wordt opgeheven. Laten we even de discussie over het al dan niet rendabele karakter van de gaswinning opzijzetten. Het vraagstuk van de CO₂-opslag en de verhouding tot de Kyoto-doelstellingen worden niet onderzocht. In andere landen is dat wél het geval. Ook ik sta sceptisch tegenover deze kwestie, maar andere landen zijn daarmee bezig, en wij niet. Ik neem daar akte van.

Minister Dirk Van Mechelen : Er is nood aan bijkomend onderzoek. Iedereen heeft ondertussen begrepen dat met deze zaak veel geld is gemoeid. En zoals dat dan doorgaans het geval is, worden er altijd veel studies uitgevoerd en is ook de privé-sector bijzonder bedrijvig. Ik denk dat Europa de onderzoeksprogramma's terugschroeft omdat duidelijk is geworden dat de privé-sector inspanningen wil leveren. Ik vind het goed dat de administratie de zaak niet laat vallen. We moeten die problematiek blijven volgen. Als de mogelijkheid zich voordoet om op een economisch en ecologisch verantwoorde wijze aan de slag te gaan, moeten we dat natuurlijk doen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eddy Schuermans tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de mogelijke rol van watermaatschappijen bij de bemaling van het Limburgs mijngebied

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Schuermans tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de mogelijke rol van watermaatschappijen bij de bemaling van het Limburgs mijngebied.

De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, deze vraag heeft een subregionaal karakter, maar heeft toch ook een Vlaamse en zelfs internationale di-

Schuermans

mensie. Met deze vraag wil ik nogmaals het technologisch vernuft van de minister prikkelen. Tijdens de voorbije zittingsperiode heeft deze commissie de oprichting van de NV Mijnschade en Bemaling Limburgs Mijng gebied goedgekeurd. U weet dat de stopzetting van de mijnuitbating niet automatisch leidt tot de stopzetting van alle nevenactiviteiten. Tot vandaag ondervindt men schade ten gevolge van de mijnuitbating. Gebouwen lopen nog altijd scheuren op. Ook zijn er nog altijd wegen die verzakken. De overheid heeft een in de tijd beperkte opdracht om voor de schadeloosstelling te zorgen. Binnenkort zal die vergoeding worden uitbetaald door de NV Mijnschade en Bemaling Limburgs Mijng gebied. Hierover hebben we het vandaag niet.

Een ander punt is de blijvende opdracht om in gebieden waar zich verzakkingen hebben voorgedaan, te voorkomen dat er zich overstromingen zouden voordoen. Daarom spreekt men in het decreet van de 'eeuwigdurende opdracht' om voor de bemaling of het wegpompen van water te zorgen. Al geruime tijd wordt er jaarlijks miljoenen kubieke meter grondwater weggepompt zonder dat dit een economische bestemming krijgt. Het decreet dat eind 1997 is goedgekeurd en in april 1998 is gepubliceerd, maakt het mogelijk dat de NV Mijnschade deze en andere opdrachten overdraagt aan derden. Watermaatschappijen zouden die taak kunnen overnemen en het water te gelde maken. Dat kan niet zonder meer, want er is het veiligheidsprobleem. Niet om het even wie mag deze taak op zich nemen. En dat kan evenmin onder gelijk welke voorwaarden. Het is dus vanzelfsprekend dat de Vlaamse regering zo een overdracht moet goedkeuren.

We weten al geruime tijd dat nogal wat bedrijven geïnteresseerd zijn in deze zaak. Niet alleen in Limburg en Vlaanderen maar ook in het buitenland is men geïnteresseerd in de ten onrechte ondergewaardeerde waterrijkdom. We weten trouwens dat water in de toekomst almaar belangrijker zal worden. Ik zou bijgevolg graag willen vernemen waarom men in dit verband geen beslissing neemt. Anders gezegd : wanneer zal de regering haar fiat geven om hier werk van te maken ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Bij beslissing van 8 juni 1999 heeft de Vlaamse regering haar goedkeuring gehecht aan de ontwerpstatuten van de NV Mijnschade en Bemaling Limburgs Mijng gebied. De NV Mijnen heeft die beslissing tot vandaag niet

geïmplementeerd. Over deze zaak zijn gesprekken gevoerd tussen het kabinet en de NV Mijnen. De NV Mijnen stelt voor de door de Vlaamse regering goedgekeurde ontwerpstatuten op een aantal punten te wijzigen. Zo zijn er enkele taalkundige en technische aanpassingen voorgesteld.

Verder wil de NV Mijnen een bedrijfstak 'Mijnschade en Bemaling' oprichten. De NV zou zelf een inbreng doen ter waarde van 3.499.000 euro. Daarvoor zou zij 3.499 aandelen ontvangen. De bedrijfstak omvat alle activa en passiva zoals gespecificeerd in het verslag van 30 april 2000 van bedrijfsrevisor Arthur Andersen. Naast deze inbreng van de NV Mijnen zal de NV Algemene Diensten Vennootschap – de vennootschap waarin het personeel van de bedrijfstak 'Mijnschade en Bemaling' werkzaam is – één aandeel volstorten ten bedrage van 1000 euro in speciën. In de oorspronkelijke tekst was enkel in een kapitaal van 2,5 miljoen frank voorzien, met de mogelijkheid dit kapitaal later te verhogen met een niet-geldelijke inbreng.

Bij brief van 18 oktober 2000 ontving mijn kabinet een voorstel van nota voor de Vlaamse regering, opgesteld door de Limburgse reconversie maatschappij LRM. Eigenlijk is de LRM de NV Mijnen. Op 24 oktober 2000 ontving ik op mijn kabinet de heren Vautmans en Aerden, respectievelijk de voorzitter en gedelegeerd bestuurder van de LRM. Toen zijn dit voorstel van statutenwijziging en de voorgestelde herschikkingen van de LRM uitvoerig ter sprake gekomen. Er is afgesproken om nog in november een werkvergadering samen te roepen om dit dossier technisch op punt te stellen. Daarin hebben vertegenwoordigers zitting van de LRM, de Inspectie van Financiën, de regeringscommissaris en een vertegenwoordiger van het Rekenhof. Ik wil immers vermijden dat er binnen enkele jaren moeilijkheden de kop opsteken.

Na het gunstige advies van de Inspectie van Financiën en van de commissaris van de Vlaamse regering kan de Vlaamse regering de gewijzigde statuten bekrachtigen en zal de NV Mijnen onverwijld bij notariële akte de NV Mijnschade en Bemaling Limburgs Mijng gebied laten oprichten. Dat laatste is duidelijk afgesproken.

Ondertussen heeft de NV Mijnen een rondvraag gedaan bij eventuele geïnteresseerden in de afname van het weggepompte water, zodat de nieuwe maatschappij, eens ze is opgericht, een beslissing kan nemen over de toewijzing van de bemalings taak en de bestemming van het water. Bij een vijftiental watermaatschappijen is gepeild naar hun interesse in de aankoop van water. Negen waterbedrijven hebben een technisch dossier opgevraagd.

Van Mechelen

Ze hebben dus nog niet een offerte ingediend. Het betreft de VMW Brussel, de IWM Masselt, PIDPA Antwerpen, Aquafin Aartselaar, Het Gemeentelijk Waterleidingbedrijf Heusden-Zolder, Electrabel Mol en drie Nederlandse bedrijven uit Maastricht, Echt en 's Hertogenbosch.

Er zijn dus nieuwe statuten opgesteld. Ze zijn besproken binnen de NV Mijnen. De Vlaamse regering zal zich daarover uitspreken nadat ze zijn besproken in een technische werkgroep. Voor eind 2000 kan dan het licht op groen worden gezet om deze vennootschap daadwerkelijk op te richten. Daarbij moet men ook rekening houden met fiscale constructies die het Vlaams Gewest en de LRM ten goede moeten komen. Dat laatste zal ook volgend jaar bepaalde initiatieven vereisen. Zo kan een adequaat instrument tot stand komen dat ook de grootste fiscale voordelen voor Vlaanderen zal opleveren. In afwachting wordt al onderzocht aan wie de taak kan worden toegewezen. De afhandeling van dit dossier is dus in een stroomversnelling terechtgekomen.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik heb nog een bijkomend vraagje. De voorbereiding is afgewerkt, en de rondvraag is gebeurd. De toewijzing van deze opdracht is nakend. Zou het kunnen dat een Nederlands bedrijf de opdracht krijgt ? Of is de hoofdaandeelhouder van mening dat dit binnen de grenzen moet blijven ?

Minister Dirk Van Mechelen : Drie Nederlandse bedrijven hebben het lastenkohier afgehaald. Tot vandaag is er niet meer gebeurd dan dat. Ik was aangenaam verrast dat ook Aquafin dit heeft gedaan, want eerlijkheidshalve verbaasde me dat nog het meest. U weet dat er in Limburg veel geld wordt vrijgemaakt. Dat moet goed worden besteed. Het gaat om een economisch dossier. Wat mij betreft moet de concurrentie spelen. Rekening houdend met de ecologische aspecten, moeten we proberen om de gunstigste prijs uit de brand te slepen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De heer Frans Wymeersch, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het opzetten van een certificeringssysteem dat de competenties van werknemers weergeeft

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het opzetten van een certificeringssysteem dat de competenties van werknemers weergeeft.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Ik zal de tekst als zodanig niet meer herhalen, maar het gaat om het opzetten van een dergelijk systeem voor de competenties van werknemers, waarvan ook sprake was in de met redenen omklede motie van 29 maart 2000. Het gaat dus duidelijk om certificering voor competenties die buiten het schoolse verband liggen en buiten het enge bedrijfsverband. De SERV zegt dat er een transparant en sluitend systeem van erkenning moet komen.

Enkele maanden geleden bracht deze Commissie een bezoek aan Interlabor in Aalst, waar we geconfronteerd werden met een heuse opleidingsplaats, waar voor enkele tientallen miljoenen apparatuur aanwezig was, waar een achttal opleidingen gegeven werden en waar enkele duizenden werknemers per jaar zich aanboden. Op dat ogenblik was dat een van de drie centra van die groep. Toen de commissieleden vroegen of er een wettelijke regeling was omtrent de infrastructuur van gebouwen, van tuigen waarop het lessenpakket onderwezen moet worden, van normering van de instructeurs en van waardebepaling van het getuigschrift dat men aflevert, bleek dat op elk van die vragen negatief geantwoord werd. Achteraf heb ik dan ook contact opgenomen met VEV en met de sociale partners, en toen bleek dit een onontgonnen gebied in Vlaanderen te zijn.

De opleidingen hebben een gemiddelde kostprijs van 20.000 frank, en in het voordeel van de werknemers denk ik daarom dat de opleiding in de toekomst betaald moet worden ofwel door het bedrijf zelf, dat dan een globaal akkoord afsluit met die opleider, ofwel individueel en dat is wel een ander paar mouwen. Het zijn mensen die zich aanbieden bij een uitzendbureau omdat ze op zoek zijn naar een job en die dan te horen krijgen dat ze met een bepaalde bijkomende kwalificatie veel gemakkelijker werk zouden vinden. Het uitzendbureau vermeldt dan dat het die kwalificatie kan aanbieden

Bogaert

aan de prijs van 20.000 frank. Daarom vind ik dat deze vraag om uitleg vandaag niet te vroeg komt, integendeel. We moeten hiervan dringend werk maken. De vraag is of dat decretaal werk op initiatief van de Vlaamse regering zal gebeuren. Ik hoop het alleszins. Daarom heb ik de volgende vragen. Op welke wijze zal men concreet te werk gaan om een standaard op te stellen op basis waarvan de verschillende vormingsprogramma's en opleidingscentra kunnen worden beoordeeld? Dit is belangrijk omdat we vandaag in een systeem van vrije rechtsvinding werken, waarbinnen iedereen zoiets kan beginnen, zonder regels dus. Welke concrete vooruitgang werd hierin geboekt in de korte periode dat het probleem gekend is? Wie wordt betrokken bij de totstandkoming van het beleid als zodanig? Welk tijdschema wordt vooropgesteld? In Europees verband is het bijvoorbeeld zo dat een laadkraanmachinist die een kwalificatie nodig heeft, met zijn attest uit België niet terecht kan in het buitenland. Ik stel deze vragen dan ook aan de minister, vooral ten behoeve van de werknemers, maar ook ter regeling van een grijze zone.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, waarde collega's, indien dit geregeld zou zijn in Vlaanderen, dan nog zouden we het laatstvermelde probleem niet kunnen oplossen. Het is immers niet zo dat, als er een reglementering in Vlaanderen zou zijn, die ook zou gelden in Spanje. Dat is een Europees verhaal. Wat nu volop bezig is, is die enorme evolutie in de richting van permanente opleiding, waarvoor we in het kader van het Europese Lisabon-verhaal niet blind mogen zijn. Ook in Vlaanderen werd los daarvan reeds een planning opgesteld door de Vlaamse regering. Ik denk dat dit ingepast kan worden in ons actieplan "een leven lang leren in goede banen", dat we op 7 juli jongstleden hebben goedgekeurd binnen de Vlaamse regering.

Over dit actieplan kan ik wel meer informatie geven als men daarnaar zou vragen. In dit actieplan willen we ook een manier ontwikkelen om een beetje orde te brengen in al die opleidingsinstanties. In eerste instantie beginnen we als Vlaamse regering bij onszelf, en dat betekent dat we de opleidingen van de VDAB, VIZO en OSB op elkaar moeten afstemmen. Het is enkel de OSB die echt een certificering heeft, wat tot de bevoegdheid van minister van Onderwijs, mevrouw Vanderpoorten, behoort. De VIZO ressorteert dan weer onder de bevoegdheid van de minister van Economie, de

heer Van Mechelen, de VDAB onder die van de minister van Werkgelegenheid. Wij hebben de intentie om dit alles qua opleiding niet in concurrentie te laten gaan, maar wel op elkaar af te stemmen. Dat hebben we het best in de hand.

We moeten dus al bij de publieke opleidingsverstrekkers zorgen voor goede afspraken. Daarom wordt er nu aan een stappenplan gewerkt in een interkabinettensfeer. Wat mij betreft, past heel de hervorming van de VDAB in dat kader. Een van de drie grote pijlers van de VDAB is namelijk die opleidingsinstantie. Dan komen we aan de privémarkt, die een enorm evoluerend gegeven is, vanwege de enorme vraag naar vorming van personeel, al dan niet binnen het bedrijf. Het door u genoemde voorbeeld, Interlabor, is een privé-speler die in het kader van zijn activiteiten ontdekte dat de nood aan vorming en opleiding er is. De jongste weken zien we nu bijvoorbeeld ook reclame voor T-interim, die ook via het opleidingsconcept reclame maakt voor zijn hoofdactiviteit. Er is dus enorm veel beweging op de markt, zowel van de overheidsspeler als van de privé-spelers.

U kunt zich wel voorstellen dat de vooropgestelde afstemming dus nog ontzettend veel werk zal vergen. We mogen de dynamiek niet breken, maar we moeten wel zorgen dat er een beetje orde is op de markt en dat de ene opleiding ook geldig kan zijn in een ander bedrijf. Van de kant van het bedrijf moet men er zeker van zijn dat het attest voor een stuk vertegenwoordigt wat ze verwachten. Het is dus eigenlijk een beetje een nieuw onderwijssysteem : het onderwijssysteem van het levenslang leren, dat we moeten organiseren op het Vlaamse niveau. Dikwijls stellen mensen namelijk vast dat 'leren' pas begint als ze van school komen. Als men zijn permanente werkgelegenheid wil garanderen, moet men permanent klaar zijn om gevormd te worden en opleiding te krijgen. Als we ervoor willen zorgen dat de dynamiek die er bestaat blijft functioneren, moeten we als overheid bekijken hoe we het een en het ander kunnen ordenen.

Hoe doen we dit nu? We moeten een beetje kijken naar wat er momenteel op de markt aanwezig is, en we hebben nu binnen het kader van de uitwerking van ons actieplan 'levenslang leren' een werkgroep van deskundigen samengesteld om een overzicht te krijgen. Met wij bedoel ik minister Vanderpoorten en ikzelf. Zelfs voor die werkgroep hebben we een soort actieplan laten opstellen door de universiteiten van Antwerpen en Leuven samen. Dit vertelt ons op welke manier we nu te werk moeten gaan. Dat zal dan gebeuren in vier stappen. Eerst gaat

Landuyt

het om de verkenning van modellen inzake erkenning van in de omliggende lidstaten verworven vaardigheden, want er is overal een evolutie bezig en elk land zit een beetje met dat probleem te worstelen. Een tweede punt van activiteit is het inlassen van een soort ronde van Vlaanderen om te zien wie nu allemaal bezig is met die problematiek, wat we van elkaar kunnen leren, wat de minimumvereisten zijn die iedereen stelt. Een derde punt is dan het uitwerken van een conceptueel model voor Vlaanderen, en uiteindelijk komt dan het formuleren van de aandachtspunten voor een operationeel model. Dat zijn grote woorden om te zeggen dat we dat een beetje systematisch willen aanpakken, om dan midden 2001 te eindigen met een soort advies voor onszelf, voor de regering, om te zien wat we als reglementering kunnen voorleggen aan het parlement om een decreet te laten ontstaan. Dat is ongeveer de systematiek van het werk, om maar te onderstrepen dat de regering in dit verband niet blind is voor de problematiek.

De heer André-Emiel Bogaert : Dank u voor dit antwoord. Ik vind het zeer goed dat de Vlaamse regering hiermee bezig is en dat men een planning vooropstelt. Als men midden 2001 naar voren schuift, kunnen we ons daar een beetje naar richten. Er is namelijk een stuk openbare markt en een stuk privé-markt, waar er zoals u weet ook een wildgroei aan het ontstaan is. Vroeger was dit vrij beperkt, maar recent heeft men die markt ontdekt, en die kan niet schools worden opgevangen. Het beroep van brandwacht, bijvoorbeeld, kan je nergens leren, maar er is wel een attest voor nodig. Ook de VDAB levert dat niet af. Momenteel zijn er twee privé-instanties die een certificaat van brandwacht afleveren. Ik pik er maar een specifiek geval uit om aan te tonen dat er dringend een regeling moet komen. Het gaat er nu niet om regeltjes om de regeltjes te maken, maar het is de bedoeling dat er een groot carcan is, zodat we weten dat de opleiding gegeven wordt door mensen die de opleiding ook kunnen geven, in gebouwen die daarvoor aangepast zijn, met materieel dat gekeurd is, zodat het resultaat voor zowel werknemer als werkgever zo optimaal mogelijk is. Ik hoop dus dat u die planning kunt aanhouden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme en tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het vergunningenregister

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Keulen tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme en tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het vergunningenregister.

Minister Landuyt zal tevens antwoorden in naam van minister Sauwens.

De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, wie vertrouwd is met het gemeentebestuur, weet dat het vergunningenregister op dit moment in de gemeentebesturen een heikel punt is. Het decreet van 18 mei 1999 bepaalt dat elk gemeentebestuur verplicht is om een vergunningenregister op te maken, te actualiseren, ter inzage te houden, en er uittreksels uit af te leveren.

Het vergunningenregister is een geïnformatiseerd gegevensbestand over perceelsgebonden informatie met betrekking tot de ruimtelijke ordening en de stedenbouw op het grondgebied van de gemeente. Er blijkt te weinig personeel voorhanden te zijn om deze nieuwe opdracht naar behoren uit te voeren. De gemeentebesturen vragen om over meer deskundig personeel te kunnen beschikken.

De Vlaamse regering zou een beslissing hebben genomen om werklozen die houder zijn van een diploma algemeen secundair onderwijs, op te leiden en via een tewerkstellingsprogramma in de gemeenten in te zetten om aan deze decretale verplichting te kunnen voldoen. Bovendien zou aan de opgeleide werklozen een kans worden geboden op duurzame tewerkstelling. Het gaat immers om het verwerven van een knowhow, wat een grote kenniswaarde vertegenwoordigt in deze tijd van vergunningen.

Wanneer heeft de Vlaamse regering een beslissing genomen met betrekking tot dit dossier ? Wat is de stand van zaken ? Ik veronderstel dat een en ander reeds in beweging is gezet. Werden de nodige maatregelen reeds genomen om de werklozen op te leiden ? In welk tewerkstellingsprogramma zul-

Keulen

len de werklozen aan de gemeentebesturen ter beschikking worden gesteld ? Is er een voldoende contingent van mensen om aan de gemeenten ter beschikking stellen ? Wat zijn de financiële implicaties van deze maatregelen ? Wat zijn de gevolgen van eventuele vertragingen die de gemeenten hebben opgelopen bij het aanleggen van de vergunningregisters door het gebrek aan opgeleid deskundig personeel ?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, collega's, we hebben deze vraag ontvangen op 25 oktober en hebben ze onmiddellijk doorgestuurd aan minister Sauwens. Samen zijn we op zoek gegaan naar het antwoord, echter enigszins verveeld met het feit dat de vraag eerder aan de minister van Ruimtelijke Ordening gesteld moet worden. Er is ons geen beslissing van de Vlaamse regering hierover bekend, zodat er ook geen stand van zaken kan worden gegeven. Het is ook onduidelijk waar dit gerucht ontstaan kan zijn.

De heer Marino Keulen : Ik heb in het parlement zelf opgevangen dat men bezig is met de opleiding

van houders van het diploma algemeen secundair onderwijs, om de gemeenten te helpen binnen de voorgeschreven termijn de vergunningregisters op te maken.

Minister Renaat Landuyt : U kunt aan de minister van Ruimtelijke Ordening, onder wiens bevoegdheid dit ressorteert, voorstellen om de gevolgen van het nieuwe decreet op ruimtelijke ordening te regelen. Ik wil hem daar graag informeel over aanspreken.

De voorzitter : Mijnheer Keulen, niet alles wat in de wandelgangen wordt verteld, strookt met de waarheid. Indien u de vraag alsnog aan de bevoegde minister wilt stellen, zult u ze enigszins anders moeten formuleren. Artikel 83 ten zevende van het Reglement bepaalt : 'In geen geval mag een vraag om uitleg in onveranderde omstandigheden opnieuw worden gesteld in de loop van dezelfde zitting.'

Het incident is gesloten.

– *Het incident is gesloten om 16.35 uur.*
